

Arrest

nr. 82 831 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat B. VANTIEGHEM, die tevens verschijnt voor verzoekster, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, I. P., luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger afkomstig uit het de wijk Lazan van het dorp Koplík, gelegen in het district Malesi e Madhe.

In 1983 vermoordde uw broer E. I. (...) (O.V. X) tijdens zijn militaire dienst A. C. (...).

Uw broer E. (...) werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en kwam vrij in 1990.

Tot dan had u geen problemen, maar nadat begin de jaren 90' het communistische regime te val kwam, probeerde de familie C. (...) wraak te nemen. Uw familie stuurde bemiddelaars naar de familie C. (...), maar deze wilde hier niets van weten.

E. (...) vertrok naar het buitenland, zelf konden u en uw familie zich mits de nodige veiligheidsmaatregelen handhaven.

In maart 2011 werd uw wagen op terugweg van Skhodër naar Koplik onder vuur genomen. U bleef ongedeerd en opnieuw stuurde uw familie bemiddelaars. Omdat de familie C. (...) erkende uw auto onder vuur te hebben genomen en zich nog steeds niet wilde verzoenen, besloot u Albanië te verlaten samen met uw partner I. Z. (...) (O.V. 6.857.304) en jullie kinderen.

Ook uw broer E. I. (...), (O.V. 6.896.177) diens partner I. L. (...) (O.V. 6.896.177) en hun zoon E. (...) (O.V. 6.896.191); uw neef S. I. (...) (O.V. 6.896.480) en diens partner I. L. (...) (O.V. 6.896.480); uw neef A. I. (...) (O.V. 6.886.400), diens partner I. X. (...) (O.V. 6.886.400) en hun twee zonen G. (...) (O.V. 6.886.397) en S. (...) (O.V. 6.886.395) vroegen om dezelfde reden asiel aan in België.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw identiteitskaart, paspoort en rijbewijs voor; de paspoorten van uw partner en kinderen; een artikel uit een plaatselijke krant; twee verzoeningscertificaten; een brief met verzoek tot asiel; een gerechtelijk document betreffende de door uw broer gepleegde misdaad; een familiecertificaat; en een persoonscertificaat van uw broer."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, I. P., luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus te kunnen toekennen.

U bent er immers niet in geslaagd om de vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u en uw familieleden opvallend weinig weten over het incident waarbij uw broer, E. (...), A. C. (...) vermoordde.

Zo stelde u verscheidene malen dat u niet meer wist wat de aanleiding van het conflict was (cgvs, p 7; 8). Toen u gevraagd werd wat er was gebeurd tijdens het incident en wat de oorzaak was, antwoordde u: "om eerlijk te zijn, ik weet het niet precies, we vielen hem niet lastig met wat er gebeurd was" (cgvs, p 8). U wist blijkbaar ook niet in welke kazerne E. (...) gestationeerd was. Volgens u was dit in de kazerne van Polvar, te Koplik, (cgvs p.7) volgens E. (...) en A. (...) was dit de kazerne van Lezhe (cgvs E. (...), p 6; cgvs A. (...), p 7).

Dit is opmerkelijk, daar er ten eerste van iemand in uw situatie, wiens leven in gevaar is als gevolg van een bloedwraak mag verwacht worden dat hij precies weet hoe de vork in de steel zit. Dat hij met andere woorden zeer goed op de hoogte is van de aanleiding van de bloedwraak waarvan hij het slachtoffer dreigt te worden.

Ten tweede is het frappant omdat uw neef A. (...) wel over het verloop en de aanleiding van het incident kon vertellen (cgvs A. (...), p 7; 8).

Het is niet aannemelijk dat de broer van de dader minder weet over de omstandigheden van het betreffende incident dan de neef.

Hierbij moet evenwel meteen opgemerkt worden dat er een groot verschil is tussen de versie van het incident weergegeven door E. (...) tijdens zijn gehoor en de versie van A. (...) (O.V. 6886400).

E. (...) stelde dat hij A. C. (...) doodde in een korte schermutseling waarbij A. (...) hem zijn gasmasker afhandig poogde te maken (cgvs E. (...), p 6)

A. (...) daarentegen zei dat E. (...) pas enige tijd na dit incident bewust op C. (...) was toegestapt en hem doodschoot nadat het conflict was geëscaleerd (cgvs A. (...), p 7; 8).

Er mag redelijkerwijze van worden uitgegaan dat alle leden van een familie die door bloedwraak bedreigd worden zeer goed op de hoogte zijn van de oorzaak van deze bedreiging en hierover gelijklopende en gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen.

Niet alleen u was hiertoe niet in staat. Ook voor uw achterneven G. (...) en S. (...) (cgvs G. (...), p 6 en 7; cgvs S. (...), p 6 en 7) stelden amper op de hoogte te zijn van het incident.

Het feit dat er enerzijds tegenspraak bestaat tussen de verklaringen van een aantal familieleden omtrent de feiten die aan de basis van de bloedwraak liggen en dat, anderzijds, verschillende familieleden nauwelijks iets weten over deze feiten doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dreiging van bloedwraak ten opzichte van uw familie.

Wat betreft de verzoeningspogingen die door uw familie werden ondernomen, dient er te worden opgemerkt dat hierover opvallend weinig geweten is door verscheidene familieleden.

Zo beweert uw neef A. (...) amper op de hoogte te zijn van de verzoeningspogingen. Als hem wordt gevraagd wie de personen waren die door uw familie naar de familie C. (...) werden gezonden om te bemiddelen, luidt het antwoord: "ik kan niet op namen komen" en "ik wist niet dat het belangrijk was om die namen te onthouden" (cgvs A. (...), p 10).

Toen A. (...) werd gevraagd hoe hij kon verklaren dat hij de namen van personen die een centrale rol speelden in het verzoeningsproces en bijgevolg in het leven van de familie kon vergeten, antwoordde hij : "Wij vonden die informatie niet echt belangrijk, het is ook zo volgens onze traditie, de oudere mannen een beslissing nemen [...] Als je niet mee beslist vergeet je die dingen" (cgvs A. (...), p 10).

Toen A. (...) voor de voeten werd geworpen dat dit geen afdoende verklaring kon zijn voor zijn beperkte kennis betreffende het verzoeningsproces, stelde hij te worden afgesnauwd als hij om meer informatie vroeg (cgvs A. (...), p 10).

Het is echter niet aannemelijk dat een volwassen man wiens leven in gevaar is door zijn eigen vader en ooms zou worden afgesnauwd omdat hij meer wil weten over de oplossing van zijn probleem.

Ook uw achterneef S. (...) beweert amper kennis te hebben gehad van de verzoeningspogingen, wat om dezelfde redenen niet aannemelijk is (cgvs S. (...), p 8).

Betreffende de verzoeningspogingen dient overigens te worden opgemerkt dat de naam P. D. (...) in drie gehoren valt, namelijk in het uwe en in dat van E. (...) en A. (...), en dit in drie verschillende hoedanigheden.

Volgens u was P. D. (...) de eerste die als bemiddelaar werd uitgestuurd in 1993 en was hij iemand die bij de politie werkte (cgvs, p 9).

Volgens E. (...) is P. D. (...) een goede kennis van de familie die zelf door de familie C. (...) werd aangesproken om informatie over uw familie te vergaren. E. (...) heeft deze man daarom gevraagd om op te treden al bemiddelaar. Dit in 1996 (cgvs E. (...), p 9).

Volgens A. (...) is P. D. (...) "lid van het verzoeningscomité uit Tirana" (cgvs A. (...), p 9). Voorgaande vaststellingen ondergraven opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Ten slotte dienen er een aantal opmerkingen te worden gemaakt bij de verklaringen over het dagelijkse leven dat uw familie leidde tijdens de jaren van de bloedwraak.

Zo stelden uw achterneven, S. (...) en G. (...), dat ze beiden hun middelbaar onderwijs thuis gevolgd hebben. Toen hen echter gevraagd werd naar de organisatie van de examens beweerde S. (...) dat alle examens op het einde van een semester werden afgelegd in één keer (cgvs S. (...), p 5). G. (...) stelde dat de examens een tiental dagen in beslag kon nemen en maakte, toen hij geconfronteerd werd met de verklaringen van zijn broer, de terechte opmerking dat het onmogelijk zou zijn alle examens in één keer af te leggen (cgvs G. (...), p 5).

Daarnaast bestaat er grote onduidelijkheid betreffende het contact dat men had met E. (...).

Volgens u wist u sinds 1995 niet precies waar E. (...) zich bevond en stelde u dat u enkel telefonisch contact met hem had (cgvs, p 9).

Uit de verklaringen van E. (...) zelf blijkt dan weer dat hij in 1997 nog steeds in Koplik, waar hij volgens zijn verklaringen normaal leefde, verbleef (cgvs E. (...), p 9). E. (...) stelde ook dat Koplik voor hem zijn eerste verblijfplaats bleef gedurende de afgelopen jaren en weliswaar in Montenegro ging werken, maar telkens na twee weken tot een maand terugkeerde en gedurende drie à vier maanden per jaar in Koplik verbleef (cgvs E. (...), p 11).

Ook A. (...) stelde dat E. (...) geregeld in Koplik was en dat hij al sinds 1991 in Montenegro ging werken (cgvs A. (...), p 8).

Uw achterneef S. (...) stelde dan weer dat hij E. (...) in heel zijn leven slechts twee à drie keer heeft gezien (cgvs S. (...), p 7).

Deze tegenstrijdigheden ondergraven uw asielrelaas in hoge mate.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen.

Uw identiteitskaart, paspoort en rijbewijs bevestigen uw Albanese identiteit, aan de welke niet wordt getwijfeld.

De identiteitskaart van uw partner en de paspoorten van uw partner en kinderen bevestigen hun Albanese identiteit, dewelke niet ter discussie staat.

Wat betreft het krantenartikel, de certificaten van de verzoeningscommissies, de brief met het verzoek tot verlening van asiel, het gerechtelijke document, het familiecertificaat en het persoonscertificaat van uw broer E. (...) kan worden opgemerkt dat deze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Wat betreft het krantenartikel moet er nog op worden gewezen dat individuele artikelen over concrete personen op eenvoudige wijze mits betaling kunnen worden gepubliceerd zodat hun bewijswaarde uiterst relatief is. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd,

blijkt dat Albanese documenten en attesten met betrekking op bloedwraak gemakkelijk gekocht kunnen worden. Deze documenten hebben bij gevolg slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de beweringen van Albanese asielzoekers.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, I. Z., luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger afkomstig uit de wijk Lazan van het dorp Koplik, in het district Malesi e Madhe.

In 1983 vermoordde uw schoonbroer E. I. (...) (O.V. 6896177) tijdens zijn militaire dienst A. C. (...).

Tot 1990, het jaar dat E. (...) vrijkwam ondervond u geen problemen.

Vanaf dat moment echter ging de familie C. (...) op zoek naar E. (...) en verkeerde uw familie in bloedwraak.

Uw familie probeerde zich te verzoenen met de familie C. (...), maar deze ging hier niet op in.

In maart 2011 werd uw man P. I. (...) onder vuur genomen op terugweg van Skhodër naar koplik, maar bleef ongedeerd. Opnieuw stuurde uw familie bemiddelaars naar de familie C. (...). Zij lieten verstaan achter de aanslag te zitten, en weigerde nog steeds zich te verzoenen.

Hierop besloot u uw land te verlaten, samen met uw echtgenoot en kinderen.

Ook uw schoonbroer E. I. (...), diens partner (O.V. 6896177) en hun zoon E. (...) (O.V. 6896191); de neef van uw man S. I. (...) (O.V. 6896480) en diens partner (O.V. 6896480); de neef van uw man A. I. (...) (O.V. 6886400), diens partner (O.V. 6886400) en hun twee zonen G. (...) (O.V. 6886397) en S. (...) (O.V. 6886395) vroegen om dezelfde reden asiel aan in België.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, I. Z, luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als die van uw echtgenoot P. I. (...).

In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus te kunnen toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om de vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. 1 Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u en uw familieleden opvallend weinig weten over het incident waarbij uw broer, E. (...), A. C. (...) vermoordde. Zo stelde u verscheidene malen dat u niet meer wist wat de aanleiding van het conflict was (cgvs, p 7; 8). Toen u gevraagd werd wat er was gebeurd tijdens het incident en wat de oorzaak was, antwoordde u: “om eerlijk te zijn, ik weet het niet precies, we vielen hem niet lastig met wat er gebeurd was” (cgvs, p 8). U wist blijkbaar ook niet in welke kazerne E. (...) gestationeerd was. Volgens u was dit in de kazerne van Polvar, te Koplik, (cgvs p.7) volgens E. (...) en A. (...) was dit de kazerne van Lezhe (cgvs E. (...), p 6; cgvs A. (...), p 7). Dit is opmerkelijk, daar er ten eerste van iemand in uw situatie, wiens leven in gevaar is als gevolg van een bloedwraak mag verwacht worden dat hij precies weet hoe de vork in de steel zit. Dat hij met andere woorden zeer goed op de hoogte is van de aanleiding van de bloedwraak waarvan hij het slachtoffer dreigt te worden. Ten tweede is het frappant omdat uw neef A. (...) wel over het verloop en de aanleiding van het incident kon vertellen (cgvs A. (...), p 7; 8). Het is niet aannemelijk dat de broer van de dader minder weet over de omstandigheden van het betreffende incident dan de neef. Hierbij moet evenwel meteen opgemerkt worden dat er een groot verschil is tussen de versie van het incident weergegeven door E. (...) tijdens zijn gehoor en de versie van A. (...) (O.V. 6886400). E. (...) stelde dat hij A. C. (...) doodde in een korte schermutseling waarbij A. (...) hem zijn gasmasker afhandig poogde te maken (cgvs E. (...), p 6) A. (...) daarentegen zei dat E. (...) pas enige tijd na dit incident bewust op C. (...) was toegestapt en hem doodschoot nadat het conflict was geëscaleerd (cgvs A. (...), p 7; 8). Er mag redelijkerwijze van worden uitgegaan dat alle leden van een familie die door bloedwraak bedreigd worden zeer goed op de hoogte zijn van de oorzaak van deze bedreiging en hierover gelijklopende en gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen. Niet alleen u was hiertoe niet in staat. Ook voor uw achterneven G. (...) en S. (...) (cgvs G. (...), p 6 en 7; cgvs S. (...), p 6 en 7) stelden amper op de hoogte te zijn van het incident. Het feit dat er enerzijds tegenspraak bestaat tussen de verklaringen van een aantal familieleden omtrent de feiten die aan de basis van de bloedwraak liggen en dat, anderzijds, verschillende familieleden nauwelijks iets weten over deze feiten doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dreiging van bloedwraak ten opzichte van uw familie.

Wat betreft de verzoeningspogingen die door uw familie werden ondernomen, dient er te worden opgemerkt dat hierover opvallend weinig geweten is door verscheidene familieleden. Zo beweert uw neef A. (...) amper op de hoogte te zijn van de verzoeningspogingen. Als hem wordt gevraagd wie de personen waren die door uw familie naar de familie C. (...) werden gezonden om te bemiddelen, luidt het antwoord: "ik kan niet op namen komen" en "ik wist niet dat het belangrijk was om die namen te onthouden" (cgvs A. (...), p 10). Toen A. (...) werd gevraagd hoe hij kon verklaren dat hij de namen van personen die een centrale rol speelden in het verzoeningsproces en bijgevolg in het leven van de familie kon vergeten, antwoordde hij : "Wij vonden die informatie niet echt belangrijk, het is ook zo volgens onze traditie, de oudere mannen een beslissing nemen [...] Als je niet mee beslist vergeet je die dingen" (cgvs A. (...), p 10). Toen A. (...) voor de voeten werd geworpen dat dit geen afdoende verklaring kon zijn voor zijn beperkte kennis betreffende het verzoeningsproces, stelde hij te worden afgesnauwd als hij om meer informatie vroeg (cgvs A. (...), p 10). Het is echter niet aannemelijk dat een volwassen man wiens leven in gevaar is door zijn eigen vader en ooms zou worden afgesnauwd omdat hij meer wil weten over de oplossing van zijn probleem. Ook uw achterneef S. (...) beweert amper kennis te hebben gehad van de verzoeningspogingen, wat om dezelfde redenen niet aannemelijk is (cgvs S. (...), p 8). Betreffende de verzoeningspogingen dient overigens te worden opgemerkt dat de naam P. D. (...) in drie gehoren valt, namelijk in het uwe en in dat van E. (...) en A. (...), en dit in drie verschillende hoedanigheden. Volgens u was P. D. (...) de eerste die als bemiddelaar werd uitgestuurd in 1993 en was hij iemand die bij de politie werkte (cgvs, p 9). Volgens E. (...) is P. D. (...) een goede kennis van de familie die zelf door de familie C. (...) werd aangesproken om informatie over uw familie te vergaren. E. (...) heeft deze man daarom gevraagd om op te treden al bemiddelaar. Dit in 1996 (cgvs E. (...), p 9). Volgens A. (...) is P. D. (...) "lid van het verzoeningscomité uit Tirana" (cgvs A. (...), p 9). Voorgaande vaststellingen ondergraven opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Ten slotte dienen er een aantal opmerkingen te worden gemaakt bij de verklaringen over het dagelijkse leven dat uw familie leidde tijdens de jaren van de bloedwraak. Zo stelden uw achterneven, S. (...) en G. (...), dat ze beiden hun middelbaar onderwijs thuis gevolgd hebben. Toen hen echter gevraagd werd naar de organisatie van de examens beweerde S. (...) dat alle examens op het einde van een semester werden afgelegd in één keer (cgvs S. (...), p 5). G. (...) stelde dat de examens een tiental dagen in beslag kon nemen en maakte, toen hij geconfronteerd werd met de verklaringen van zijn broer, de terechte opmerking dat het onmogelijk zou zijn alle examens in één keer af te leggen (cgvs G. (...), p 5). Daarnaast bestaat er grote onduidelijkheid betreffende het contact dat men had met E. (...). Volgens u wist u sinds 1995 niet precies waar E. (...) zich bevond en stelde u dat u enkel telefonisch contact met hem had (cgvs, p 9). Uit de verklaringen van E. (...) zelf blijkt dan weer dat hij in 1997 nog steeds in Koplik, waar hij volgens zijn verklaringen normaal leefde, verbleef (cgvs E. (...), p 9). E. (...) stelde ook dat Koplik voor hem zijn eerste verblijfplaats bleef gedurende de afgelopen jaren en weliswaar in Montenegro ging werken, maar telkens na twee weken tot een maand terugkeerde en gedurende drie à vier maanden per jaar in Koplik verbleef (cgvs E. (...), p 11). Ook A. (...) stelde dat E. (...) geregeld in Koplik was en dat hij al sinds 1991 in Montenegro ging werken (cgvs A. (...), p 8.). Uw achterneef S. (...) stelde dan weer dat hij E. (...) in heel zijn leven slechts twee à drie keer heeft gezien (cgvs S. (...), p 7). Deze tegenstrijdigheden ondergraven uw asielaars in hoge mate.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw identiteitskaart, paspoort en rijbewijs bevestigen uw Albanese identiteit, aan de welke niet wordt getwijfeld. De identiteitskaart van uw partner en de paspoorten van uw partner en kinderen bevestigen hun Albanese identiteit, dewelke niet ter discussie staat. Wat betreft het krantenartikel, de certificaten van de verzoeningscommissies, de brief met het verzoek tot verlening van asiel, het gerechtelijke document, het familiecertificaat en het persoonscertificaat van uw broer E. (...) kan worden opgemerkt dat deze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten in het kader van een asielaars enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielaars kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Wat betreft het kranten artikel moet er nog op worden gewezen dat individuele artikelen over concrete personen op eenvoudige wijze mits betaling kunnen worden gepubliceerd zodat hun bewijswaarde uiterst relatief is. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Albanese documenten en attesten met betrekking op bloedwraak gemakkelijk gekocht kunnen worden. Deze documenten hebben bij gevolg slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de beweringen van Albanese asielaars.

Bijgevolg kan wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 24 januari 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) *“in samenhang met de beginselen van goed bestuur, zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel (sic)”*.

Waar de bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker verklaard heeft dat zijn broer E. gestationeerd was in de kazerne van Polvar in Kolik, stelt verzoeker formeel dat zijn broer gestationeerd was in de kazerne van Lezhe.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet weet hoe het incident gebeurd is waar zijn broer E. bij betrokken was, antwoordt verzoeker dat hij duidelijk gesteld heeft dat hij het niet goed meer wist.

Hij legt uit dat hij er niet bij was toen het incident zich voordeed, dat E. zijn oudste broer is en de traditie in het land van herkomst niet toelaat dat een jongere broer vragen stelt aan zijn oudere broer en dat gedane zaken, namelijk het veroorzaken van de dood van A.C., geen keer nemen.

Verzoeker stelt dat indien de commissaris-generaal zijn beperkte kennis over de oorzaak van het incident aangrijpt om zijn geloofwaardigheid neer te halen, dit betekent dat de commissaris-generaal zijn vragen niet aanpast in het licht van de culturele-traditionele achtergrond die in het land van herkomst leeft.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat de familieleden van verzoeker de hoedanigheid van de persoon van de bemiddelaar P.D. steeds anders aanduiden, antwoordt verzoeker dat de verschillende hoedanigheden waarin P.D. werd vernoemd allen correct zijn.

Hij legt uit dat (zie het verzoekschrift, p. 5) P.D. inderdaad werkte voor de politie, een goede vriend was van de familie en gevraagd werd om als bemiddelaar op te treden.

Verzoeker stelt dat hij niet aanvaardt dat de commissaris-generaal insinueert dat de voorgelegde stukken gekocht zouden zijn; uit het feit dat in Albanië de corruptie welig tiert en vele stukken er gekocht kunnen worden, kan volgens verzoeker niet afgeleid worden dat dit het geval is voor de stukken die hij voorbrengt. Aldus schendt de commissaris-generaal volgens hem de motiveringsplicht.

Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissingen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet juncto de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel schenden en een onredelijke beslissing uitmaken.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat niettegenstaande de bloedwraak in Albanië begin van vorige eeuw bij wet is afgeschaft, de bloedwraak nog steeds doorleeft omdat ieder man er na God en de priester, beschouwd wordt als zijn eigen rechter en er zonder wraak aanzien wordt als een lafaard voor de hele gemeenschap en (zie p. 7) *“bovendien geven Albanezen zich met hartstocht over aan dit levensgevaarlijk spel om te ontsnappen aan de stomme eentonigheid van hun nooddruftig bestaan”*.

Aangezien de commissaris-generaal geen rekening houdt met deze plaatselijke situatie, schendt hij het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij wijst er op dat de bescherming door de overheid tegen bloedwraak op een niet afdoende en onvolledige wijze gebeurt.

Verzoeker verwijst naar artikels over de bloedwraak in Albanië en verwijst ook naar informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier.

Hij stelt dat hij blootstaat aan “vendetta”; dit niet erkennen komt volgens hem neer op een schending van artikel 3 EVRM, van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 1 van het antifolterverdrag en van artikel 1 van het VBUPO-verdrag.

Hij vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te vernietigen en stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid.

Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt (zie ook het verzoekschrift, nr. 1, p. 2) dat verzoekers oudere broer E. I. de dood van A.C. heeft veroorzaakt en als gevolg daarvan aan de oorzaak van de bloedwraak ligt.

Het blijkt dat (zie de bestreden beslissing onder "A. Feitenrelaas") dat voormelde broer -op 13 oktober 2011- in België asiel heeft aangevraagd.

Bij beslissing van 13 januari 2012 van de commissaris-generaal werd van voormelde broer de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Bij arrest nr. 81 488 van 22 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd deze beslissing bevestigd.

De Raad was in zijn arrest wat betreft de aanvraag gebaseerd op artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van oordeel dat de ingeroepen feiten van de bloedwraak als niet bewezen werden beschouwd en de voorgehouden afwezigheid om bescherming te krijgen in het land van herkomst, niet moest worden onderzocht.

De Raad oordeelde in voormeld arrest ook dat op basis van deze niet gegronde feiten, er geen motief voorhanden was om aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico liep op ernstige schade als voorzien in artikel 48/4, §2 a. en b. van de vreemdelingenwet, noch dat er aanwijzingen waren voor een reëel risico als voorzien in artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet.

2.4. De Raad is van oordeel dat, zo het bestaan van de bloedwraak in navolging van de dood van A.C. in 1983 als ongeloofwaardig werd afgewezen in hoofde van diegene die verantwoordelijk was voor het voorval die deze bloedwraak deed ontstaan, met name verzoekers broer E.I., hetzelfde besluit zich opdringt wat betreft verzoeker.

Het document dat verzoeker ter terechtzitting bijbracht en dat volgens de niet eensluidend verklaarde vertaling, een verklaring van 2 maart 2012 is van de directeur van een politiedistrict in Albanië waarin hij bevestigt dat er een vendetta bestaat tussen de familie van A.C. en deze van E.I. ten gevolge van de moord op A.C. in 1983 en verklaart dat de politie onvoldoende kracht en middelen inzet om de veiligheid van elke burger te waarborgen en dat in de noordelijke regio de Kanun de wet domineert, wordt door de Raad van de hand gewezen.

Inderdaad zo een document in staat is geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, is het niet bij machte ongeloofwaardige verklaringen geloofwaardig te maken.

Daarenboven stelt de Raad vast dat dit stuk een gesolliciteerd karakter vertoont, "*this certificate is issued at the instance of the interested one for To Whom It May Concern (sic)*", en verzoeker wordt ook bij name genoemd. Verzoeker toont ook niet aan waarom hij dit stuk, dat dateert van 2 maart 2012, niet eerder in de loop van de procedure kon neerleggen zoals voorschreven in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet wanneer er "nieuwe gegevens" worden ingeroepen.

De Raad ziet daarenboven niet in waarom een directeur van een politiedistrict in Albanië, die een autoriteitsfunctie bekleedt, in een document zélf te kennen zou geven dat de autoriteiten onvoldoende middelen inzet om de veiligheid van elke burger te waarborgen en dat in de noordelijke regio de Kanun de wet domineert en op die manier zichzelf een brevet van onmacht verschaft.

Het relaas van verzoekers verdient geen ongeloofwaardigheid.

Er is derhalve geen reden om het te toetsen aan de definitie van vluchteling als bepaald in het Vluchtelingenverdrag.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er in zijn land van herkomst een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als burger bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zijn leven bestaat, zoals voorzien in artikel 48/4, §2c. van voormelde wet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. In acht genomen wat voorafgaat, is dit niet het geval.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE